

با اُنس با شهداء، راه سلوکی خود را در این تاریخ پیدا کنید

شماره پرسش: ۲۳۹۳۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۸/۱/۲۷ ۲۰:۳۷:۳۲

متن پرسش

سلام: خدا رو شاکرم که دوباره پس از روزهای فراق به وصل دعوتم کرده. سال ۹۳ بود که معجزه شد و من به خودم دعوت شدم. حدود ۳ سال با مباحث استادی پیش رفتم، نماز قضا داشتم و روزه قضا، شرط ورودم به جلسات خصوصی و شاگرد شدنم برطرف کردن همین ظلمت ها بود. همین که نمازهایم تمام شدند، کلاس من رو از طرف یکی از نهاد های امنیتی تعطیل کردن، تازه داشتم خواب های خوب میدیدم و و تعبیر خوابم بشارت بود که میتونم استاد و مصداق پیدا کنم. ولی کلاس و استاد تعطیل شد. خدا می داند که چه عذابی کشیدم و دارم می کشم. شما هم چهرتون شبیه استادم هست و هم حرفهاتون. ایرادی که به استاد ما گرفتن این بود که ایشون طلبه نبود و درس حوزه نخونده بود. بسیار دلبسته ایشون و کلام ایشون و فضای حاکم بر جلسات ایشون هستم. (البته دلبستگی ام از جنس معناست نه ماده، (که ان شاءالله همین باشد که خودم فکر می کنم)) آیا این دلبستگی خوب است یا نه؟ آیا شما راهی می شناسید برای دوباره برگزار شدن جلساتمون؟ خدا می داند که چقدر دلتنگم. فقط دوست دارم یا زیارت باشم و یا معراج خودمون دوباره شروع بشه و با همسفرای خودم همراه بشم. خیلی دارم اذیت میشم. مباحثی که مطرح می کنید عالی هستن الحمدلله ولی من در به در دنبال گنجی هستم که بهم اعطا شده بود. شما این حالت رو اصلاً تایید می کنید یا نه؟ الهی که شهادت هم روزی شما و هم روزی من بشه. موفق باشید و سربلند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال از رحمت واسعه‌ی الهی غافل نباشید. به رحمتی که در این تاریخ مقابل بشر از طریق انقلاب اسلامی گشوده شده است، فکر کنید. پیشنهاد بنده آن است که اولاً: کتاب «من زنده‌ام» را مطالعه فرمایید. ثانیاً: با اُنس با شهداء، راه سلوکی خود را در این تاریخ پیدا کنید. عرایضی در یادمان هویزه شده، خوب است که به صوت و متن آن رجوع فرمایید. موفق باشید